

Cap. 2, v.1-12

1. Și după câteva zile a intrat iarăși în Capernaum și s'a auzit că este acasă. 2 Și s'au adunat atât de mulți, încât nu mai era loc nici înaintea ușii; și le grăia lor Cuvântul. 3 Și au venit la El aducându-l un slăbănog pe care-l purtau patru inși. 4 Și neputând ei să se apropie de El din pricina mulțimii, au desfăcut acoperișul casei unde era Iisus și, prin spărtură, au lăsat în jos patul pe care zăcea slăbănogul. 5 Și văzând Iisus credința lor, i-a zis slăbănogului: „Fiule, iertate fie păcatele tale!” 6 Și erau acolo unii dintre cărturari, care ședeau și cugetau în inimile lor: 7 „Pentru ce vorbește acesta astfel? El blasfemiează. Cine poate să ierte păcatele, fără numai unul Dumnezeu?” 8 Și îndată cunoscând Iisus cu Duhul Său că așa cugetau ei în sinea lor, le-a zis: „De ce cugetați acestea în inimile voastre? 9 Ce este mai lesne, a-i zice slăbănogului: Iertate fie-ți păcatele!, sau a-i zice: Ridică-te, ia-ți patul și umblă!? 10 Dar ca să știți că putere are Fiul Omului să ierte păcatele pe pământ – i-a zis slăbănogului –: 11 ție-ți spun: Ridică-te, ia-ți patul și mergi la casa ta!” 12 Și el de'ndată s'a ridicat și, luându-și patul, a ieșit afară de față cu toți, încât toți erau uimiți și-L slăveau pe Dumnezeu, zicând: „Asemenea lucruri niciodată n'am văzut”.

Această sub-sectiune relatează cinci confruntări dintre Mântuitorul Iisus Hristos și fariseii - o grupare politico-religioasă influentă în vremea aceea, ce avea ca principii interpretarea Legii lui Moise (Torei) prin prisma „datinii bătrânilor” adică prin tradiția orală. Refractari la îndemnul lui Ioan Botezătorul de a se pregăti pentru primirea lui Mesia, fariseii, datorită **mândriei** și a **încrederii exclusive în propria judecată** ajung să **îi fie ostili** și lui Iisus - Hristosul.

Faima Mântuitorului, pe care El a respins-o cu atâta vehemență, făcea ca oamenii să se înghesuie oriunde El era. De această dată acțiunea se petrece în Capernaum, probabil în casa lui Petru, unde **Iisus le grăia Cuvântul**. Care cuvânt, care mesaj? Pocăiți-vă, schimbați-vă radical modul de gândire și viața, pentru că timpul s-a „copt” și Dumnezeu e aproape, Dumnezeu intră în istorie pentru a elibera, pentru a aduce speranță.

Un grup de cinci oameni doreau în mod special să ajungă la Mântuitorul. Patru prieteni, care purtau pe o targă un om paralizat. Atât de mare este credința și speranța lor, încât **sunt hotărâți să ajungă la Hristos, chiar dacă acest lucru însemna o spărtură în acoperișul** în formă de terasă al casei. Uimirea celor de acolo este mare la o asemenea priveliște.

Dar pentru credința prietenilor lui Iisus îl vindecă pe paralizic, adresându-i niște cuvinte aparent fără legătură cu situația lui: „Fiule – copile – iertate fie păcatele tale”? Vedem aici a) mai întâi **puterea mijlocirii și a rugăciunii pentru ceilalți: Iisus vindecă pe cineva pentru credința altora**, fapt perpetuat de Biserică în rugăciunile de mijlocire către sfinți – „casnicii” și prietenii lui Dumnezeu (Efeseni 2, 19) și b) **legătura insesizabilă, dar reală, între boala sufletului și boala fizică**. Nu este o regulă generală ca boala fizică să fie o „pedeapsă divină” pentru vreun păcat anume, dar **acel om** avea nevoie de vindecare sufletească și de Împărăția Cerului pentru o însănătoșire compeltă, pentru a deveni un om întreg.

Fariseii sunt șocați de cuvintele lui Iisus, pe care le consideră o blasfemie – având în vedere că **numai Dumnezeu are autoritatea să ierte păcatele oamenilor**. Iar cutezanța unui om de a pronunța sentințe în numele lui Dumnezeu, era, în ochii fariseilor, mai mult decât scandalosă.

Răspunsul Mântuitorului este unul la fel de bulversant: „ce este mai ușor, să acorzi iertare păcatelor sau să vindeci?” El spune acest lucru pentru a scoate în evidență faptul că, **pentru un om obișnuit, nici unul din cele două nu este posibil**. Dar Iisus nu este un om obișnuit. El se numește pe sine **Fiu al Omului**, titlu mesianic pe care îl găsim în cartea Profetului Daniel (7, 13), acolo unde îl desemnează pe cel care vine întru numele Domnului. Așadar, vindecarea paralticului este o dovadă că Iisus Hristos, ca Fiu al Omului, **are pe pământ aceeași autoritate pe care Dumnezeu o are în Ceruri**.

Acest adevăr de credință, că **Tatăl și Fiul au aceeași autoritate** în cer și pe pământ, îl deducem din cartea profetului Isaia (42:8) și îl găsim apoi în Evanghelia după Ioan (5: 26,27), repetându-L în Simbolul de Credință sau Crez.